

*Lesle,
Cruce
și Coroană*

Werner Gitt

Iesle, cruce și coroană

Catastrofa primară

Lumea noastră este bântuită tot mereu de catastrofe. Scufundarea Titanicului a costat viața a 1.522 de persoane, cel de al doilea război mondial a costat viața a 50 de milioane de oameni, iar prin tsunami din decembrie 2004 au murit în jur de 160.000 de oameni. Însă catastrofa primară a fost păcatul inițial, căderea în păcat din grădina Eden. Exprimat altfel, a fost momentul când Adam și Eva l-au întors spatele lui Dumnezeu, pentru a-și trăi propria viață. Consecința acestei alegeri a fost ruperea relației lor cu Dumnezeu, și ea este cauza tuturor celorlalte rele. Biblia spune că de atunci omul este despărțit de Dumnezeu și se îndreaptă spre pierzarea veșnică. Dumnezeu nu poate permite păcatul în prezența Sa, pentru că păcatul dă naștere la suferință și moarte. Cerul n-ar mai fi cer, dacă ar ajunge păcatul în el.

Inima lui Dumnezeu a fost zdrobită datorită faptului că oamenii, care au fost creați de El și pe care-i iubește, l-au întors spatele. Există un remediu?

Remediul lui Dumnezeu - El a trimis pe Fiul Său

Dumnezeu avea deja în grădina Edenului un plan, pe care l-a făcut cunoscut încă de la căderea în păcat – deși la început în mod voalat: **«Dușmănie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei răni călcâiul»** (Geneza 3:15). Un șir întreg de prorocii se referă la venirea Mântuitorului. Spre exemplu:

- **«O stea răsare din Iacov, un sceptru se ridică din Israel»** (Numeri 24:17).
- **«Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni peste Israel, și care Își are originea la început, în zilele veșniciei»** (Mica 5:2).

Ultima prevestire a Mântuitorului a fost făcută de un înger,

atunci când el i-a descoperit lui Iosif nașterea și numele Copilului ceresc: **«Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta ... Ea va naște un Fiu, și-l vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale»** (Matei 1:20–21).

De-a lungul istoriei au apărut pe scena lumii mulți oameni renumiți: împărați și regi, poeți și filozofi, guru și vrăjitori, buni și răi. Însă lumea nu L-a văzut pe Dumnezeu până la nașterea Mântuitorului. Copilul din iesle nu este un dumnezeu, așa cum și l-au imaginat grecii pe Olimp sau germanii în Walhall. El este singurul despre care s-a putut spune: El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El (vezi Ioan 1:2-3); **«Eu sunt Adevărul»** (Ioan 14:6), **«Eu sunt Păstorul cel bun»** (Ioan 10:11), **«Eu sunt Ușa»** [spre cer] (Ioan 10:7).

Cum a venit El pe pământ? A venit El cu mare pompă, cu surle și trâmbițe? A venit cu armate cerești? Nu! Dumnezeu a ales o fecioară din Israel – pe Maria, care a căpătat har înaintea Lui – să-L aducă în lume pe Fiul Său, conceput prin Duhul Sfânt. Prin aceasta El a surprins chiar și pe iudeii care cunoșteau bine prorociile despre El. Spre exemplu: **«Iată că Împăratul tău vine la tine»** (Zaharia 9:9), sau **«... va sfărâma și va distruge toate acele împărății ...»** (Daniel 2:44). De aceea ei așteptau un Împărat, dar nu un Copilaș în iesle! Acest Împărat trebuia să fie puternic și să izgonească pe romani, să Se instaureze în Ierusalim și să-i numească miniștrii pe mării-preoți și pe cărturari.

Însă cum Isus nu a venit așa, iudeii L-au respins. Ei trecuseră cu vederea prorociile unde se spunea că El va veni mai întâi ca un Copilaș: **«Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat»** (Isaia 9:6). Numai de El depinde dacă ne petrecem veșnicia în cer sau în iad.

În viața lui Mesia sunt trei etape:

- **ieslea** (venirea lui Isus în lume)
- **crucea** (mântuirea noastră realizată de Isus pe cruce)
- **coroana** (pe care o va purta Isus la a doua Lui venire).

Nicio cruce fără iesle! Nicio coroană fără cruce! Fără iesle și fără cruce nu am fi putut avea parte de cer! De aceea a trebuit mai întâi să Se nască un Mântuitor!

Scandalul crucii

Criticii credinței creștine pun mereu întrebarea: De ce această moarte brutală pe cruce? Toată credința noastră se bazează pe un instrument de supliciu. N-a putut Dumnezeu să aleagă o cale mai plăcută, spre a se împăca cu oamenii? De ce a fost pardosită calea împăcării cu doliu, lacrimi, durere și moarte? Nu s-ar fi putut găsi o metodă mai plăcută, mai estetică și mai elegantă? N-ar fi putut Dumnezeu să închidă pur și simplu ochii, și să treacă cu vederea slăbiciunile noastre omenești?

Toate aceste întrebări nu ajută la nimic, deoarece ele micșorează gravitatea păcatului. Nu este aceasta boala epocii noastre? Ceea ce nu este scris în nicio carte a filozofilor și a cugetătorilor, putem „să citim” numai la cruce:

- Crucea ne arată ce prăpastie a creat păcatul între Dumnezeu și om. Abisul acesta este așa de mare, încât consecința lui este iadul (Matei 5:29).
- Crucea ne dă o idee reală despre dragostea lui Dumnezeu față de noi. El a dat pentru noi ceea ce a avut mai scump, pe Fiul Său Isus.
- Crucea lui Isus este cea mai adâncă smerire a lui Dumnezeu. Creatorul universului și al oricărui fel de viață Se lasă executat ca un criminal, fără să Se apere. Ce preț mare pentru păcat! Însă prin aceasta Isus poate să invite pe păcătoși să vină la El: **«Pe cel care vine la Mine, nu-l voi izgoni afară»** (Ioan 6:37). Dar tot așa de adevărat este și contrariul: cine nu vine la Mine, este pierdut – și anume veșnic!
- Crucea marchează și sfârșitul tuturor încercărilor omenești de salvare. De aceea Isus a putut să proclame definitiv: **«Ni-meni nu vine la Tatăl, decât prin Mine!»** (Ioan 14:6). În raport cu crucea, toate celelalte religii nu sunt decât o «fata morgana» sclipitoare, în pustiul unei omeniri pierdute.

Mesajul nașterii Domnului, împreună cu cel al crucii, este un mesaj de mântuire unică: **«Căci Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut»** (Matei 18:11).

El revine

Isus va veni a doua oară în lumea aceasta. Însă atunci nu ca un copil în iesle, ci ca Împărat, Judecător și Stăpânitor al lumii. El a prorocit clar acest eveniment în Matei 24:30: **«Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului; toate semințiile pământului vor plânge, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere mare și glorie».**

Ce motiv de bucurie! Se arată Creatorul lumii! Vine Mântuitorul lumii! De ce este însă scris în text: **«Și toate semințiile pământului vor plânge»** (Apocalipsa 1:7)? De ce strigă ei către munți și stânci: **«Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de fața Celui care stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului»** (Apocalipsa 6:16)?

Mulți au auzit în timpul vieții de decizia necesară referitoare la Isus, dar ei au spus «Nu!». Iar acum ei sunt pierduți, și nu mai pot să schimbe decizia luată. Este prea târziu. Iată pentru ce plâng ei și se lamentează.

Majoritatea oamenilor sunt pe o cale unde nu Se găsește Isus. În sensul acesta imaginația oamenilor este mare. Spre exemplu, artista Shirley MacLine, care trăiește la un conac împreună cu câinele ei, spunea: «Cu câinele meu Terry, am alături de mine chiar și un dumnezeu personal. El este reîncarnarea zeului egiptean Anubius, care a avut un cap de câine. Poate sună curios, însă eu și Terry am trăit cel puțin o viață comună în Egiptul din vechime. El un animal-zeu, iar eu o prințesă. Acum viața ne-a unit iarăși».

Revenirea lui Isus va fi vizibilă: «Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei care L-au străpuns. Și toate semințiile pământului vor plânge din cauza Lui!» – scrie Ioan în Apocalipsa 1:7. Când Neil A. Armstrong a pășit pe lună, la 20 iulie 1969, evenimentul acesta a fost urmărit la televizor de 500 de milioane de oameni. Prințesa engleză Lady Diana a murit într-un accident de circulație. La înmormântarea ei de la 6 septembrie 1997, în Londra, cea mai «mare înmormântare» de până atunci, ceremonia aceasta a fost urmărită la televizor de 2,5 miliarde de telespectatori – ceea ce reprezintă cca. 40% din populația lumii! De aceea ea a intrat în istorie ca prima «înmormântare globală».

Însă la revenirea lui Isus nu este necesar niciun aparat de filmat sau televizor. Toți oamenii vor vedea «în direct» acest eveni-

ment – cel mai mare din istoria lumii. Isus v-a putea fi văzut de oricine. Nu numai generația de oameni care va trăi atunci, ci toate generațiile istoriei lumii. Vor fi prezenți și cititorii acestui tractat. Se pune numai o singură întrebare: Cărui grup aparțin eu? Celor răscumpărați sau celor pierduți?

Isus revine pe neașteptate: «*Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.*» (Matei 24:27). El va putea fi văzut pe întreg pământul în același timp. La ce oră va fi aceasta? Găsim răspunsul în Luca 17:34: «... *în noaptea aceea doi inși vor fi în același pat; unul va fi luat și altul va fi lăsat ...*». Deci noaptea!? Însă două versete mai departe este scris: «*Doi bărbați vor fi la câmp* [= o situație din timpul zilei!]; *unul va fi luat și altul va fi lăsat*». Nu știu dacă Cristofor Columb a cunoscut textul acesta. Altfel el ar fi putut să tragă următoarea concluzie: Dacă revenirea lui Isus trebuie să aibă loc într-o clipă, iar Biblia descrie atât o situație din timpul zilei, cât și din timpul nopții, atunci singura formă posibilă a pământului este o sferă.

Aceste două versete mai arată încă ceva foarte important. La revenirea Domnului Isus va avea loc împărțirea omenirii: se va face deosebire între cei care vor fi primiți și cei care vor fi respinși. Lucrul acesta se referă de fapt la problema omenirii. Nu contează decât răspunsul la o întrebare: Cui aparțin eu, celor mântuiți sau celor pierduți?

Te-ai decis deja?

Dumnezeu a creat pe omeni cu personalitate și voință liberă. Tocmai aceasta ne deosebește în mod clar de animale. Voința ne permite să alegem să rămânem departe de Dumnezeu sau să ne apropiem de El. El a făcut totul în Hristos, spre a ne arăta nouă drumul spre împărăția cerurilor. Totuși Biblia învață și avertizează insistent că nu toți aleg să meargă pe calea mântuirii. Ce mai poate să facă Dumnezeu în situația aceasta? Dacă El ne-ar lua voința pe care o avem, atunci ne-ar răpi personalitatea noastră; iar noi am deveni mașini, marionete sau roboți, care nu și-ar împlini decât programul lor prestabilit. Dar atât în «lumea aceasta», cât și în «cealaltă», voința este o componentă esențială a personalității. De aceea starea noastră veșnică depinde de alegerea făcută de noi voluntar.

Am luat noi o decizie și referitor la această zi care va veni? În pilda despre cele zece fecioare, Isus ne avertizează să fim gata.

Să ținem însă cont: toate cele zece fecioare au fost «credincioase», ele credeau că nunta va avea într-adevăr loc! Însă nu toate au procedat conform cu convingerea pe care o aveau. Și numai cinci și-au atins țelul. Celor nepregătite Isus le-a spus: **«Nu vă cunoști!»** (Matei 25:12); și ele au pierdut toată veșnicia fericită. S-a întâmplat așa cum a spus cândva Heinrich Kemmer: «Poți ajunge în iad și dormind!» Hermann Bezzel a pronunțat insistent avertizarea: «Poți să lustruiești băncile bisericii, și totuși să fii pierdut». Iar «credincioșii de formă», care doar aprobă faptele, dar nu le practică în viața lor, se joacă cu viața lor veșnică.

Toate trei sau niciuna

În fiecare an se sărbătorește de Crăciun nașterea Copilașului Isus și o iesle. De regulă se rămâne numai la aceasta.

Însă cele trei evenimente sunt de nedespărțit. Isus nu înseamnă numai ieslea întrupării Lui, crucea suferințelor Lui, urmată de triumful învierii Lui, ci și coroana Sa împărătească, care la revenirea Lui va fi vizibilă pentru toți. Acesta a fost încă de la început planul de mântuire al lui Dumnezeu, de a salva pe oameni din catastrofa primară a acestei lumi. Ultima catastrofă de care vor avea parte oamenii fără Isus este iadul. Din nefericire, ea va costa mai multe vieți omenești decât toate catastrofele istoriei; iar moartea aceasta va dura veșnic!

De Crăciun, dar nu numai atunci, Dumnezeu ne întrebă în mod personal dacă vrem să primim darul «iesle, cruce și coroană». Spune «da», acceptă iertarea pe care ți-o oferă Isus, și mărturisește aceasta printr-o rugăciune asemănătoare cu aceasta:

«Doamne Isuse, astăzi am citit că numai prin Tine pot ajunge în cer. Eu doresc să fiu odată cu Tine în cer. De aceea, Te rog, scapă-mă de iad, unde aş ajunge datorită vinii mele, mai ales a necredinţei mele. Pentru că mă iubeşti atât de mult, ai murit şi pentru mine pe cruce, şi acolo ai plătit pedeapsa pentru păcatele mele. Tu-mi cunoşti toate păcatele – din tinereţea mea. Tu cunoşti toate păcatele din viaţa mea – pe cele de care-mi amintesc, cât şi pe cele pe care le-am uitat demult. Tu mă cunoşti pe deplin. Ştii tot ce este în inima mea, fie bucurie sau tristeţe, optimism sau descurajare. Sunt înaintea Ta ca o carte deschisă. Aşa cum sunt şi cum am trăit până acum nu mă pot apropia de Tine, Dumnezeu cel viu. De aceea, Te rog, iartă-mi vina mea. Regret din inimă păcatele pe care le-am făcut. Te rog, intră în viaţa mea şi înnoieşte-o. Ajută-mă să renunţ la tot ceea ce nu este după voia Ta, şi dăruieşte-mi obiceiuri care să fie binecuvântate de tine. Fă-mă să înţeleg Cuvântul Tău, Biblia. Ajută-mă să înţeleg ce vrei să mă înveţi, şi dă-mi o inimă ascultătoare, ca să fac ce este plăcut voii Tale. Vreau ca de acum încolo Tu să fi Domnul meu, Căruia să-l aparţin şi să-l slujesc. Vreau să Te urmez. Te rog, arată-mi calea pe care să merg în toate domeniile vieţii mele. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat, că acum pot să fiu un copil al lui Dumnezeu, care odată va fi pentru totdeauna împreună cu Tine în cer. Amin.»

prof. dr. ing. Werner Gitt

Titlul original: Krippe, Kreuz und Krone
Pagina de internet a autorului: www.wernergitt.de
Traducere: Johannes Jach
Imagine-titlu: Elise Christian

Bruderhand-Medien

Am Hofe 2; 29342 Wienhausen, Germany
Tel.: +49 (0) 51 49/ 98 91-0, Fax:-19
Homepage: bruderhand.de
E-Mail: info@bruderhand.de

Nr. 1015
Rumänisch/Romanian
4th edition 2013